

føres, støtte sig. — Hvad jeg ellers vil tilføie, er kun nogle faa Bemærkninger. Den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts Afd. Valgkreds (Brun) udtalte sig om, at han var bange for, naar hørt Forslag vedtoges, at Amtsrådet da maatte komme til, at savne de fornødne Arbeidskræfter. Jeg maa takke ham, fordi han har udtalt, hvad man ellers hører paa anden Maade, men som man ikke her er kommet frem med, førend nu den ærede Rigsdagsmand har gjort det. Men jeg maa protestere imod Rigtigheden heraf. Selv om Bondestanden, som han sagde, i Reglen kun vælger af sin egen Midte, saa er det jo derfor ikke givet, at Amtsrådet skulde komme til, at mangle Arbeidsdygtighed; det vilde være en stor Behovsdelfe imod Bondestanden i det Hele; jeg maa derfor modsigge denne Betragtning; men dernæst maa jeg bemærke, at Grunden, hvorfor den nu saa omtrent — skjønt det ikke altid skeer — er henviist til at vælge af sin egen Midte, er den unaturlige Afstillelse i to Valgklasser, som findes. Sted; fjern den, saa skal man see, at Bondestanden vil vide at finde Mænd ogsaa af andre Klasser, naar de ere i Besiddelse af Arbeidsdygtighed og Frihed; men det er denne unaturlige Afstillelse og at Bondestanden tilmed skal vælge først, hvilket medfører, at den ikke, naar den skal begynde at vælge, veed, hvem de privilegerede Vælgere ville stemme paa, som gjør, at den er henviist til, at vælge dem, som den kan vente ville repræsentere Bondestændens Anstuelser — og det er noget vanstueligt at finde Saadanne udenfor selve Bondestanden. Det er forøvrigt slet ikke uden Exempel, at Bondestanden har valgt af de høist Vælfattede til den Deel af Medlemmerne, som den har at vælge; det kan bevise; men dette vil skee i en ganske anden Grad, naar samtlige Medlemmer til Amtsrådet vælges under Et, og derfor kan jeg ikke tillægge den gjorte Indsigelse nogen Vægt. Med Hensyn til et andet Spørgsmaal brugte den ærede Rigsdagsmand en Udtalelse, som maaskee er rigtig. Jeg havde anført, at de høist Vælfattede i Reglen vare de, der villigst stemte for de høiere Udgifter, og jeg tilføiede, at Erfaringen daglig viste, at det var saa. Den ærede Rigsdagsmand modsigde, overensstemmende med sin Erfaring, at det skulde være Til-

fældet, men han føiede til, at man i Reglen havde større Vanstuelighed ved i den Henseende at „overtale“ de høiere Vælfattede end de mindre Vælfattede. Det er vistnok Bondestændens Feil; at den saa let lader sig overtale; naar Amtmanden kommer og vil have Et eller Andet sat igjennem, troer jeg meget gjerne, at hans Overtalelser snarere finde Gehør hos Bondestanden end hos de høiere Vælfattede; men det er dog ikke det, man skal vælge efter, hvem der helst lader sig overtale. Nei, jeg ønsker, at det skal være Folk, der vælges, som ikke lade sig overtale til at beslutte Noget, som deres egen Bevidsthed og Overbeviisning siger dem, ikke er rigtigt. Der er en anden æret Rigsdagsmands Ord, som jeg næsten i Et og Alt maa være imod; han udtalte imidlertid en Sætning, som jeg ikke troer man tillagde den behørig Vægt. Han sagde nemlig, at man med Tilfredshed saae de nuværende Amtsråds Sammensætning; men er dette Tilfældet, lad os saa blive ved den, vi forlange ikke bedre, da saavidt jeg veed. Ungen er tilfreds med den foreslaaede nye. Det bevise ikke Noget, at en enkelt Mand hist og her kan være tilfreds dermed, og at den ærede Indenrigsminister antager det for et stort Gode, at man faaer Loben; thi jeg tør sige, at naar man tager den større Deel af Befolkningen, det være sig i hvilke Klasser eller hvor man vil, saa vil man ikke finde nogen Enighed om, at det nye er Noget, man skulde ønske at komme til i en Fart; de fleste sige: Det kan maaskee være rigtigt, men vi ansee det for for tidligt; det er den mindste Dom, man i Reglen hører om denne Sag. Naar derfor den ærede Rigsdagsmand er enig med os Andre i, at det nuværende er Noget, man kan være særdeles tilfreds med, saa haaber jeg ogsaa, at han giver os sin Stemme til, at vi blive ved det nuværende. Det Dvrigt, den ærede Rigsdagsmand sagde, skal jeg ikke komme tilbage til med Undtagelse af en Beviisføvelse, der forekom mig ganske snurvig. Han sagde nemlig, at ved det Forslag, Fleertallet har stillet, vilde Gaardmandsklassen være den, der kom til at lide. Det var nu ganske forunderligt for mig at høre den ærede Rigsdagsmands Omhu for Gaardmandsklassen; men jeg troer, at det Hele berøede paa en Feiltagelse, thi da han skulde